

OČAJNA JUGOFILSKA KLATEŽ POMOĆ TRAŽI U BEOGRADU

ČITAM:

MILANOVIĆ NA HRT-U: 'Dok mi radimo, ljudi prosvjeduju i puštaju Thompsona'

Doista kako može Vlada raditi kada moraju slušati hrvatske domoljubne pjesme.

Stvarno je nevjerojatno kako naši ljudi nemaju razumijevanja za Vladu i ne žele dobro Hrvatskoj. Zašto? Da doista žele dobro Hrvatskoj puštali bi Vladi njihove (srpske) pjesme, zar ne?

Uopće mi nije jasno zašto Hrvoje Hitrec zamjera Vlastima sto traži pomoć u Beogradu (a i Karamarko). Pa zna li Hitrec (i Karamarko) čemu služe gazde? Ne mogu očekivati da (srpske) sluge sve mogu uraditi bez pomoći svojih gazda.

A najgore je kako Ti Hrvati ne mogu naučiti da su zapravo Srbi. Dobro, ako bas hoćete Hrvati su vam zapravo Srbi koji nisu zečevi.

Ali ne mogu zamjeriti Hitrecu sto ne zna da su Hajduk osnovali Srbi. Imao sam takav problem i u svojoj obitelji. Još prije početka Domovinskog rata suočen s takvim tvrdnjama rekao sam mami (koja je Blajka):

-Pa Ti nam nisi rekla da si Srpkinja.

-Ja Ti to ne znam ni izgovorite, odgovorila je.

Problem je u tome sto Hrvati nisu naučili veliku srpsku povijest. U knjizi u knjizi "U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski", Zagreb 2004. str. 254. Pisao sam o tome:

"Tako je još Miloš S. Milojević napisao 1872. godine srpsku povijest Odlomci istorije Srba i jugoslavenskih zemalja u Turskoj i Austriji. Spomenimo neka poglavlja: Tragovi nekadanjem življenju Srba u Indiji i življenja srpskog u Africi, O starim Kinezima i njihovom sudaru sa Srbima, O Srbima u Italiji, Dolazak starih Elina i Rimljana u srpske zemlje itd. Tako doznajemo: "Ime Srbin mnogo je starije od imena Sloven" (str. 107). Tu možemo naučiti o Sibirskoj Srbiji, u Mesopotamiji osnovaše Novu Sarbarsku (Srbiju), pa se vjeruje da su Srbi "zidali vavilonske kule".

S. I. Lazić će u knjizi Srbi u davnini, Zagreb, 1894. Tvrdi da su Srbi narod "u kojem se i sam Hrist rodio" (str, 232), a u svojoj Kratkoj povjesnici Srba će reći "neki vele, da je i sam Aleksandar Veliki bio Srbin" (str. 11).

Spomenimo još Baltičku Srbiju, Dansku Srbiju, Srpsku Galiju, španske i portugalske Srbe. Srbi su vodili teške borbe u Engleskoj, gdje im je ubijen kralj Raško, protiv Karla Velikog, naselili su Italiju, Rumunji su porimljeni Sebi, a Bugari su Srbima u Bugarskoj nametnuli samo svoje ime, itd.... itd. ..."

Sve je u duhu poznate srpske pjesme (beogradski politički list "Srbski Narod", br. od 25. ožujka 1944.):

*Nebo je plave srpske boje
A u njem stanuje srbski bog.
Okolo njega anđeli srpski stoje
I služe Srbina boga svog!*

Današnja vlast u RH to dobro zna I zato sprovode Velikorsrpski Memorandum 2. Vlast sam želi da vrati Hrvate u okrilje “nebeskog naroda”, zar ne?

A Ti Hrvati, umjesto da prihvate da su dio naroda iz kojega su potekli svi spomenuti narodi, samo misli o tome kako su od Srba u Domovinskom ratu napravili zečeve. Strasno, zar ne?

JP

H. HITREC:

OČAJNA JUGOFILSKA KLATEŽ POMOĆ TRAŽI U BEOGRADU

Portal HKV-a, 23 prosinca 2013

PREMA SVRŠETKU PROSINCA

U klimatskoj tradiciji zadnjih godina: čim se bliži Božić, postaje sve toplije. Znači, snijeg i Vlada namjeravaju pasti tek oko Uskrsa, što se nikako ne smije dopustiti. Treba im staviti pod nos kalendar i objasniti im da trebaju pasti kada je prirodno, to jest u zimskom razdoblju.

Zadnjih predbožićnih dana na oproštajnim sastancima s godinom koju su učinili najodurnijom u mirnodopskoj povijesti RH, manijaci iz SDP-a i HNS-a odvojeno su zaključili da mogu biti ponosni što su Hrvatsku bacili u tešku depresiju, što se broj nezaposlenih drastično povećao, što su se našli u sukobu sa svim slojevima hrvatskoga društva, što su divljali nametanjem svoje i tuđe ideologije, što su uškopili medije, što su iz krize izvukli samo svoje članove i ljubimce dajući im lukrativne položaje i novac koji uz njih ide, što su bacili u blato Hrvatski sabor i omalovažavali Ustavni sud, što su pokušali državni udar zločinačkim i na sreću neuspješnim razaranjem Ustava i pravne države, što su nastavili kriminalizirati branitelje i posebno Vukovarce, što su uspjeli posvađati Hrvatsku s ključnom zemljom Europske unije, pa i samom EU u godini kada je naša zemlja ušla u taj organizam.

Ocjenjujući sami sebe kao uspješne, dokazali su da je riječ o medicini, da je riječ o suludim političkim nitkovima ili o klataži koja se na kraju godine ruga hrvatskom narodu i zemlji koju razara, kojoj čini teško popravljivu štetu, koju mrzi iz dna duše i želi joj propast. Ni jedan jedini dan ta družba više ne smije ostati na vlasti, niti bi u bilo kojoj zemlji na svijetu ostala nakon toliko pljusaka koje je doživjela samo u zadnjih mjesec dana (Kolona sjećanja, referendum o braku, neizvedene ustavne promjene, neustavna radna obveza liječnicima).

To su narod, narodni branitelji i branitelji ustavnoga prava pokazali klataži što misle o njezinom načinu vladanja i pokazali joj put u pakao. Prijedlog da se izvanredni parlamentarni izbori održe zajedno s europskim u proljeće 2014. na prvi pogled nije loš, ali mislim (i radim na tome) da će izbori za Hrvatski sabor biti koji mjesec prije. Ako je ikada u mirnodopsko vrijeme postojala potreba za sinergijom svih slojeva hrvatskoga društva, onda je to sada. Radnici i poduzetnici, sindikati i udruge, liječnici i pravnici, seljaci, sveučilišta i studenti, branitelji i ugledne hrvatske kulturne ustanove, stari i posebno mladi kojima je uništena budućnost, domoljubne stranke i pokreti, Hrvati izvan domovine i u domovini, svi oni trebaju ustati i reći "Dosta!"

Zasipati priopćenjima i izjavama, sinkronizirano i odlučno, dok se ne stvori kritična masa koju nitko ne može ignorirati. Izazvati generalni štrajk koji ni jedna vlada ne može preživjeti. Jer ni jedna država na svijetu koja se smatra demokratskom ne može živjeti u stalnoj ustavnoj krizi, koja će se na početku sljedeće godine i pojačati budući da će se klataž upustiti u nasilnu i bezizglednu bitku za sprječavanje novoga referenduma.

Hajde Hrvati, osjetimo se opet živima. Ovo je naša zemlja, nacionalna država hrvatskoga naroda i u njoj ne mogu i ne smiju vladati prokleti jugofili koji joj rade o glavi.

Referendum

Sve je već viđeno. Potpisi skupljeni usprkos izivljavanju "države" i njezine policije. Potpisi predani zgroženom drugu Lekić, ovaj put već rutinski zgroženom. Čim se državni činovnici vrate sa skijanja, početak će prebrojavati glasove. Usporedo, zgrožena vlast ponosna na svoje uspjehe vodi kampanju okrenutu na nekoliko strana svijeta. Kao i u slučaju bračnoga referenduma, zove u pomoć Europsku uniju, koja i opet veli da je kriva adresa jer i o tim pitanjima svaka država odlučuje sama.

Očajna klataž ostavljena od Bruxellesa i duboko uvrijeđena traži zatim pomoć u – Beogradu, a gdje bi drugdje jugofili i srbofili tražili zaštitnike. Milanović zaziva Srbiju i u stvari otvoreno kaže da se Srbija premalo miješa u unutarnje stvari Republike Hrvatske, da bi trebala biti malo agilnija, to više (kaže on u stvari) što se vlast u Hrvatskoj inače mora sama nositi s nacionalističkom oporbom, mračnom konzervativnom revolucijom i braniteljskom revolucijom (Fred Matić iz kamenoga doba).

Pomozite braćo, više Zoki, proud to be Croat. Kako odgovara Srbija? Zabavlja se, traži nešto za uzvrat. Nema besplatnoga ručka. Pušta stare sablasti i lansira ih preko "Kurira" koristeći benignu temu davnoga osnivanja Hajduka koji su, vele, utemeljili Srbi. Luka Kaliterna i slični. Poručuju tako suvremeni Srbi da su Dalmatinci zapravo Srbi, putuju u svojim snoviđenjima polako prema sjeverozapadu nakon što su obavili najjužniju Hrvatsku i prisvojili Dubrovnik i dubrovačku književnost, doputovali su eto i do Splita koji nije zadnja instanca srpstva jer slijedi još nekoliko gradova do Karlobaga odnosno staroga Baga prije Karla.

Toliko o operativnoj zoni Jug, a dobro se radi i na Banovini i u Podunavlju gdje od Vukovara treba načiniti srpski mostobran (Nikolić). I inače im ide lijepo, a sada ih još Zoki zove u pomoć, malte ne nudi sporazum o zajedničkom djelovanju u hrvatskom Podunavlju.

Treći krak kampanje protiv referenduma o prirodnom oblikovanju Ustavnoga zakona o nacionalnim manjinama vodi do manjina koje nisu srpske, te ih se pokušava upregnuti u kola premda su u ratu doživjele sve isto kao i Hrvati, a mnogi su se uz rame s Hrvatima borili protiv srpske agresije, pa i neki Srbi. Organiziraju se predstavnici nesrpskih manjina da daju potporu vlastima, daju se izjave koje izlaze iz teme, pa tako čujem na radiju jednoga nesrpskog manjinca koji veli da se u ratu borio protiv Srbije a ne protiv Srba. Čestitam.

I četvrti, najopasniji krak kampanje vodi prema neobaviještenim i lakovjernim našim ljudima kojima se prodaje kulturološko cmizdrenje o nevinoj ćirilici kao pismu. Kao takvom. Bez konteksta. To će cmizdrenje pojačavati kada se bude bližio referendum. A referendum će biti.

Ništa kontra Čeha

Gospodin češki veleposlanik ili neka druga osoba iz češkoga veleposlanstva (nisam zapamtio) po dužnosti su obvezni brinuti se za položaj češke manjine u Hrvatskoj. I trebaju se brinuti, to im je posao, ali se ne moraju brinuti jer je položaj Čeha u Hrvatskoj vrlo dobar, a tako će i ostati. Češko veleposlanstvo javilo se u svezi s referendumom o izmjeni Ustavnoga zakona o nacionalnim manjinama, čiji su rezultati predvidljivi, pa će se po njima ravnati sve manjine. Usput je veleposlanstvo ustvrdilo da Hrvati nigdje u Češkoj ne prelaze deset posto, što me je ponukalo da čitateljima objasnim kako je do toga došlo. Ako čitatelj zna, ispričavam se.

Za početak citiram češkoga znanstvenika Karela Krocha koji je 1993. napisao: "Prahrvati su bili glavni donositelji visoke stare uljudbe iz Starog istoka." Tvrđnja vrlo točna, ali kakve to veze ima s Češkom? Pa Kroch i govori o prostoru današnje Češke, ali i o velikim područjima srednje i sjeveroistočne Europe gdje se nalazila svojevrsna konfederacija nazvana Velikom Hrvatskom. Iz grada koji se, kažu, zvao Samobor na gornjem Dnjestru, Hrvati su se širili prema gornjoj Visli i na mjestu današnjega Krakova osnovali grad po imenu Hrvat (o čemu je Ivan Pavao II. znao sve što je potrebno znati.) Dalje su krenuli, štono riječ, na sve četiri strane svijeta. Velika

Hrvatska je mijenjala zemljopisne oblike, ali se može reći da su njezine neuhvatljive granice bile do Buga, pa i Dnjepra, do Labe, te od Baltičkoga do Jadranskog mora.

Hrvatska je povijest, poštovano veleposlanstvo, vrlo stara i vrlo duga, vrlo zagonetna za one koji ju ne žele proučavati, jer bi naišli na neočekivane povijesne zaplete. Ne ću o činjenicama, ne ću o keltskom plemenu Bojena, ne ću o teutonskim plemenima Markomanima i Kvadima koji su se ionako pretopili u Hrvate, Čehe i Moravce, ne ću o bitkama nego o kulturama i osobama. Hrvati su od 4. do 6. stoljeća osnivali vojvodstva i u Mikulčici i Lidicama (zapamtite Lidice) i u Pragu.

Već pokrštena hrvatska dinastija Slavnika imala je sjedište u Lidicama, a dinastija Premysla u Pragu. Obje su se odvojile od Velike Hrvatske (895.) koja se u književnim zapisima često naziva i Velikom Moravskom, što je priča za sebe. Početak češke države pada u onaj dan ili noć kada je Boleslav u Lidicama smaknuo sve članove obitelji Slavik, a ime Češka dolazi od imena hrvatskoga kneza Čeha.

Tako je to bilo, drago moje veleposlanstvo. Ni povijest Moravske nije naravno imuna od prokletih Hrvata, jer je Moravsku uspravila u povijesti dinastija Mojmira, hrvatska i kršćanska dinastija. A što je s češkim jezikom? On se iz statusa narječja hrvatskoga jezika vinuo u samostalnost početkom 12. stoljeća. Tada je Velika Hrvatska već bila nestala, ali nisu nestali i Hrvati u srednjoeuropskom prostoru.

.Na stanovit način, legenda o Čehu, Lehu i Mehu jest zbiljska povijest, samo što oni nisu došli iz Krapine u vrijeme franačkog osvajanja Posavine nego su oduvijek bili "na licu mjesta", u sjevernoj i srednjoj Europi.

Hrvati nisu nestali u tim područjima, velim, ali se na tome radilo stoljećima, osobito (i) u novijoj povijesti. Radio je na tome i odvratni unitarist Tomas Masaryk koji ima lijepu ulicu u Zagrebu, pa je 1919. u onih devet milijuna Čeha uvrstio i moravske Hrvate i Moravljane. A koji je to grad uništio odurni Hitler koji je sve Slavene smatrao nižom rasom, želio razoriti češku naciju, ali se posebno namjerio na - Lidice. Bio je to, kaže hrvatski povjesničar M. Raguž, drugi veliki pokolj Hrvata u Lidicama, odnosno njihovih potomaka od kojih se mnogi možda i nisu sjećali svojega porijekla.

Zatim su 1948. došli gadni komunisti, bacili kroz prozor Masarykova sina Jana (defenestracija je trajni češki običaj) i uveli crveni teror. S posebnim žarom navalili su na Hrvate koji su živjeli u naseljima i selima u Češkoj, gdje ih je bilo znatno iznad 50 posto, to jest ponegdje i sto posto, drago veleposlanstvo. Što su učinili Česi, dođuše komunisti, ali i Česi?

Raselili su Hrvate po cijeloj tadašnjoj Čehoslovačkoj da im se izgubi trag, da ih se asimilira i da s njima više nema problema. Eto zato oni nigdje ne prelaze deset posto. Bio je to planski izveden etnocid nad potomcima onih koji su donijeli i u srednju Europu visoku staru uljudbu iz drevnoga Istoka, kako zaključuje Karel Kroch.

Izbjegnuta katastrofa

Čemu upitnik? Jesu li ustavne promjene u sadržaju koji je predložen javnosti samo odgođene ili sve pada u vodu zajedno s ovom tupom ekipom koja ne zna vladati, ne zna gospodariti, ne zna u kojoj zemlji živi i ne zna koji narod živi u toj zemlji, a ne zna ni nametnuti katastrofalne, zločinačke promjene Ustava koje prijete budućnosti i opstanku hrvatske države.

Bogu hvala da imamo posla s idiotima.

Oktroirani Ustav nije izglasan jer glasovanja nije ni bilo. Nema dovoljno ruku. Sada sudbina Hrvatske ovisi, htjeli mi to ili ne, o političkoj razboritosti (ili nerazboritosti) slavonsko-baranjske stranke, što nije dobro. Ta situacija, da naime HDSSB ipak u siječnju podrži neprijateljske prijedloge izmjena Ustava, može se izbjeći samo hitnim rušenjem vladajuće koalicije i njezinih pripuza, što bi značilo da prijedlozi promjena ostaju bez predlagatelja i da je priča sretno završena.

No, mi živimo u nesretnoj zemlji i još je sve moguće.

Da vidimo što bi značila eventualna januarska nagodba? Što bi značilo ako se, ne daj Bože, dogodi da bez velikih intervencija budu izglasani postojeći prijedlozi. Jednostavno rečeno, značilo bi svršetak ustavnosti u Hrvatskoj i uvođenje totalitarnog sustava. Ustav koji nije Ustav jer negira sama sebe, ne može se nazvati Ustavom. Poustavljenje zakona je nož u srce demokraciji i pravnoj državi. Izbacivanje (de facto) Ustavnoga suda iz Ustava nije jačanje Sabora nego smrt parlamentarizma.

Onemogućavanje referendumu je prijezir prema narodu koji je po Ustavu nositelj vlasti u Hrvatskoj. Aktualna vlast koja provodi nasilje nad Hrvatima, trebala bi biti do kraja iskrena pa izbaciti i tu odredbu o narodu. Jer narod na koji se odredba odnosi jest hrvatski narod, a baš je on prepreka novom crvenom teroru.

Bi li doista HDSSB na to pristao, samo da zauzvrat dobije regionalizam, koji je iznimno opasan u rukama onih koji mrze hrvatsku državu i raduju se svakoj centripetalnoj pojavi s okusom autonomaštva. HDSSB u takve ne spada, ali im otvara vrata. Koliko sam razumio, Slavonci su u zadnji čas shvatili da ih Partija glede regija namjerava izigrati, pa će tražiti jamstva za provedbu ideje i ne će glasovati dok ih ne dobiju. Hoće li do tada glede regija ipak i sami shvatiti da jašu na krivoj kobili, da otvaraju dveri rasapu države i da su za nedorečenu temu decentralizacije odabrali više emotivan i doista ekskluzivan pristup, a izgubili iz vida cjelinu hrvatske države i moguće posljedice? Nadam se da hoće.

Nisu oni izdajice, nisu nerazboriti, poznajem ljude i za njihovo hrvatstvo stavljam ruku u vatru. Mislim, štoviše, da su i te kako u pravu glede zahtjeva za decentralizacijom i da je ona neminovna, a što nije do sada provedena na razuman način, grijeh je mnogih vlada, ali je tragedija počela ukidanjem Županijskoga doma Hrvatskoga sabora. Također mislim da bi i HDSSB trebao biti partner u širokoj domoljubnoj koaliciji koja će srušiti ovu prljavu vlast, a ne njezin partner u zlokobnim ustavnim promjenama.

Na kraju krajeva, da HDSSB nije postupio razborito, već bismo za Božić dobili ustavnu čestitku iz pakla, napisanu na prijeveri naroda kojemu je pozornost odvlačena medijskom prašinom zvanom "lex Perković", dok je vladajuća garnitura spremala mnogo teže nepodopštine.

Što bi sada bilo najbolje učiniti? Ustav ne može mijenjati jedna stranka niti zbroj stranaka (što je sada slučaj), ne može Ustav mijenjati Vlada (što je sada slučaj), ne može ni Hrvatski sabor pa makar imao dovoljno ruku, ne može jer je Ustav temeljni zakon jedne države i temeljni zakon jednoga naroda, u ovom slučaju hrvatskoga naroda, te zato sav hrvatski narod, svi slojevi njegovi trebaju sudjelovati u radu Ustavotvorne skupštine kao širokog narodnog tijela. Tek tada prijedlozi za izmjenu Ustava mogu imati legitimitet. To naravno ne bi bili ovi neizglasani prijedlozi, nego neki drugi. A potrebe ima, o da. Recimo ova odredba: nije dopuštena diskriminacija Hrvata izvan domovine ni u domovini.

Ni pola ure kulture

Vodstvo HRT-a navodno briše s repertoara emisiju Pola ure kulture. Zašto? Zato jer je postala zanimljiva i dobra, nakon razdoblja u kojemu nije bila zanimljiva i nije bila dobra. A ako je nešto dobro, treba nestati. U vrijeme kada je Pola ure kulture bila u najmanju ruku ambivalentna emisija koja je naginjala lijevoj parakulturnoj muteži i ja sam jednom prosvjedovao, bez efekta. Pa tko sam ja? Urednica programa HTV-a bila je tada Hloverka Novak.

Onda je došlo do preokreta (blagi hrvatski termin za događaj koji se zbio 1945.) i radmaniziranja HRT-a, pa je gospođa Novak s visokoga položaja sišla u Pola ure kulture. Je li njezin dolazak blagotvorno djelovao ili je tu bilo više sinergija, ne znam, ali da se emisija odjednom trgnula iz neodredljive letargije, iz dvosmislene ironije i sličnih slabosti – točno je.

Počelo se govoriti o proskribiranom Kuzmi Kovačiću, emisijom se navodno provlačio i Šola (nisam sve pratio), Slobodan Prosperov Novak (kakav bio da bio u prošlosti) tumačio je s ekrana da ćirilica uopće nije pismo srpske manjine koja živi u Hrvatskoj niti je ikada bilo, i tako dalje. Dovoljno da partijski cenzori načule uši i skinu emisiju s repertoara.

U svezi s vladajućom garniturom na HRT-u. Vidio sam nešto kao priopćenje HRT-a oko stanja i imanja, a u njemu se spominje i glavni ravnatelj. Na koji način? Pišu ga velikim slovom, to jest Glavni ravnatelj. Pa da i nije poznato tko je i odakle dolazi, samo to očito dirigitirano i zahtijevano velikoslovno pisanje govori o komu i o čemu se radi. I da se po svemu sretno uklapa u aktualnu vlast koja obiluje bahatim i arogantnim osobama koje na taj način skrivaju nesposobnost.

Službeni dopis (priopćenje) iz uprave HRT-a gdje se glavni ravnatelj naziva Glavnim ravnateljem nije ništa drugo nego komični pokušaj stvaranja kulta ličnosti na Hrvatskoj radioteleviziji, posve u stilu onoga koji je i nakon Titove smrti održavao kult njegove ličnosti.

AGM

Inicijali Antuna Gustava Matoša naziv su uspješne nakladničke kuće preko puta Botaničkoga vrta u Zagrebu. Objavljivala je i objavljuje temeljna djela hrvatske kulture, dosljedno i profesionalno. Kako saznajem iz medija, AGM je pred nestankom.

Evo što kaže pjesnik čije inicijale nosi: "Moja čaša/ Nesreće je puna kao narod moj, / Otrova je puna kao mišji boj/ Plitkih novinara, ludih poslanika, /Trošnih perjanica/pučkih sramotnika/... I tako dalje.

Eto objašnjenja zašto AGM mora nestati.

Smijeh

Reče Josipović da se slatko nasmijao odluci HDSSB-a da povuče potporu promjeni Ustava. Usporedo, reče da se HDSSB-u svi smiju.

Ono prvo je oksimoron jer se jedna takva usukana osoba ne može slatko smijati ni da hoće. Ono drugo nije točno jer je narod zapljeskao HDSSB-u na odluci. Komu se narod smije napisao je i nacrtao genijalni Srećko Puntarić, pa nemam što dodati.

Nego, ima nešto treće: formalni šef države, to jest Josipović, i sam je htio svojim amandmanima spriječiti usvajanje ustavnih odredaba koje su u suprotnosti s pravnom državom. Nije uspio, Peđa ga je adaktirao po kratkom postupku. Ne bi li onda Josipović trebao čestitati HDSSB-u što je spriječio zločinačke namjere SDP-a i HNS-a te (ako ništa drugo) dao šansu pravoj javnoj raspravi, a ne lažiranoj?

Ali se Josipović bez oklijevanja odmah svrstao uz svoje i u toj nervozi dao do znanja da nije slučajno "zakasnio" sa svojim amandmanima. Mogao ih je napisati i poslati znatno ranije, ali nije. Igra je bila dogovorena: šef države će nešto kao pokušati , Partija ga ne će poslušati, promjene Ustava će biti izglasane, narod će u anketama honorirati hrabri pokušaj i Ivo će opet biti najpopularniji političar. Onda će Ivo i Partija zajedno slaviti, ne Božić jer ga ne slave, nego Novu godinu i slatko se smijati. Ki bi da bi, kako bi rekao Tuđman.

Strijeljati Joea Šimunića

Začudila me blaga presuda nogometnih fifica glede Šimunića. Samo deset utakmica! Jest da nije dignuo ruku na nacistički pozdrav jer taj zahtijeva ispruženi dlan i prste, što nije bilo moguće budući da je Joe u toj ruci držao majicu ili što drugo. Jest da nije vikao "Za dom spremni" kao što su Fifi javili domaći špicli, nego samo "Za dom" što smiju vikati samo operni pjevači i to isključivo baritoni, a s njima i zbor, ali te olakotne okolnosti ne bi trebale spriječiti da se Partija u samoj Hrvatskoj ne obračuna s Šimunićem na tradicionalni način.

Eto, ja predlažem da ga se strijelja u maksimirskoj šumi ili na stadionu, pred zahvalnom publikom. Onako kako to rade u Sjevernoj Koreji danas i kako je to Partija radila jučer. Ostaje vidjeti što s publikom koja također ima prste u pekmezu. Ne bi bilo dobro strijeljati navijače na stadionu, pa ni u šumi, jer su mladi, snažni i brzi pa bi netko pobjegao. Bolje je odvesti ih na neko polje, recimo bleiburško, pa neke ondje, a neke na putu prema Hrvatskoj, s dopuštanjem slovenskih vlasti. Onda bi svi bili zadovoljni, pa i CNN, BBC i FIFA i domaće fifice.

Blagoslovljen Božić

želim svim ljudima dobre volje, posebno čitateljima i čitateljicama ove rubrike. I sretnu ne samo Novu nego i novu godinu koja će biti osobito zanimljiva. Posebne božićne pozdrave šaljem Dariju Kordiću u Grazu i Slobodanu Praljku u Haagu, kao i svim haaškim zatočenicima iz Herceg-Bosne.

Hrvoje Hitrec